

Řekne-li se vlečka, představí si asi dámy zajímavou součást oděvu. V kynologické a myslivecké mluvě toto slovo označuje jednu z důležitých disciplín na zkouškách. Odborně se vlečka nazývá „přinášení zvěře na dálku“ a je ve své podstatě přípravou pro dohledání postřelené zvěře. Na zkouškách se to zdá být jednoduché. Rozhodčí přiváže na šňůru mrtvou zvěř (zajíce, bažanta, lišku) a přibližně 200 metrů ji táhne po zemi. Nejde při tom rovně, ale udělá většinou dva oblouky. Pak nechá zvěř ležet a sám se ukryje. Vůdce nasadí psa na vlečku, vypustí jej a pak už jen čeká, zda se za správnou dobu se zvěří vrátí k němu zpět.

Vlečka patří mezi disciplíny, na které je rozumné psa předem dobře připravit. S nácvikem se většinou začíná až v době, kdy pes zvládá aport se zvěří, a použije se ten druh zvěře, který má pes nejraději. Někteří výcvikáři ale doporučují trénovat vlečku dřív, než pes zvládá aport a teprve později vše skloubit. Příjemné je, pokud má vůdce od samého začátku pomocníka, který mu s nácvikem, nebo spíše s taháním vlečky pomůže.

Nejlepší je začínat na travnaté louce nebo např. na nízkém jeteli, protože se na nich dobře drží pach zvěře. Pes se odloží nebo uváže tak, aby na to, co se bude dít, neviděl. Mrtvá zvěř se přiváže na 1 – 2 m dlouhou šňůru. Pak vůdce, nebo ještě lépe jeho

pomocník, několikrát otře na předem určeném místě zvěř o zem tak, aby se na začátku vlečky vytvořila dostatečně velká a pro psa zajímavá pachová stopa. Tomu místu se říká nástřel. Následně pak pomocník táhne několik metrů zvěř na šňůrce. Vůdce vezme psa na vodítko a ukáže mu začátek vlečky. Když pes jeví o stopu zájem, chválí ho. Když zájem moc nejví, ukazuje mu na stopu, vede ho po ní za zvěří a psa stále chválí. Postupně tak spolu dojdou až ke zvěři. Pes stále pracuje na vodítku, a když zvěř najde a má snahu ji uchopit, musí následovat velká pochvala. Když pes spolehlivě vypracovává krátkou vlečku na běžném vodítku, může jej vůdce připnout na delší šňůru nebo řemen, a když pak pes dojde ke zvěři, zazní povel aport nebo přines a vůdce na psovi začíná vyžadovat, aby zvěř nejen našel, ale také přinesl. Od krátkých a rovných vleček se postupně přechází na vlečky delší, a to napřed s jedním a následně se dvěma či více oblouky. Místo, kde se vlečka natahuje, i její dráha je třeba měnit, jinak pes brzy přijde na to, kde zvěř najde a nebude se namáhat s vypracováním stopy. Když pes dobře vypracovává celou dráhu vlečky na dlouhém vodítku, začne vůdce používat buď vodítko vypouštěcí, nebo ještě lépe krátkou šňůrku, kterou psovi protáhne pod obojkem. Když vidí, že se pes stopy chytil, pustí jeden konec šňůrky. Ta bez škubnutí nebo tlaku zpod obojku vy-

klouzne, aniž by si to pes uvědomil. Postupně se tak vůdce dostane až k tomu, co přesně chce, tedy, že psa na vlečku nasadí a zůstane stát až do doby, než pes zvěř přinese.

Ani vlečka se neobejde bez patřičného povelu. O tom, jaký povel zvolit, si každý rozhoduje sám. Nejčastěji se v okamžiku, kdy vůdce začátek vlečky psovi ukazuje, dává povel „stopa“ a když pes stopu

najde, následuje povel „aport“ nebo „přines“. Povel stopa nebo stopuj jasně dává psovi najevo, že vůdce chce, aby pracoval nosem, aby zvěř stopoval. Ani vlečka se neobejde bez řádných pochval. Pozor je třeba dávat na to, aby se pes tímto stylem práce neotrávil. Doporučuje se dělat nejvíce tři vlečky denně. Ten, kdo má při nácviku vlečky pomocníka, je na tom lépe než ten, kdo musí pracovat sám. Ale pozor, jestli nám s vlečkou bude pomáhat maminka a my ji občas nevyměníme za jiného pomocníka, může se stát, že pes místo zvěře bude hledat maminku a na zkouškách pak neuspěje.

